

389L0429

Nr L 203/50

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

15.7.89

RÅDETS DIREKTIV

av den 21 juni 1989

om minskning av luftförorening från befintliga kommunala
avfallsförbränningsanläggningar

(89/429/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 130 s i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

I Europeiska gemenskapens åtgärdsprogram för miljön från år 1973⁽⁴⁾, 1977⁽⁵⁾, 1983⁽⁶⁾ och 1987⁽⁷⁾ betonas betydelsen av att förhindra och minska förorening av luften.

I rådets resolution av den 19 oktober 1987 om åtgärdsprogrammet för miljön åren 1987–1992⁽⁷⁾ konstateras att det är viktigt att gemenskapens insatser koncentreras bland annat till att införa lämpliga normer, för att säkerställa ett effektivt skydd för människors hälsa och för miljön.

I rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽⁸⁾ slås fast att avfall skall slutligt omhändertas på ett sådant sätt att människors hälsa inte utsätts för risker och miljön inte skadas. I detta syfte fastslås i samma direktiv att för varje anläggning eller företag som behandlar avfall tillstånd måste meddelas av den behöriga myndigheten, bland annat i fråga om de försiktighetsåtgärder som skall vidtas.

I rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁽⁹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna skall genomföra en politik och en strategi som innefattar lämpliga åtgärder för att stegvis anpassa befintliga anläggningar till bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader. Dessa föreskrifter gäller

bland annat befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar.

I direktiv 84/360/EEG föreskrivs att rådet genom enhälligt beslut efter förslag från kommissionen vid behov skall fastställa dels gränsvärden för utsläpp, som grundas på bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader, dels lämpliga mättekniker och mätmetoder.

Förbränning av kommunalt avfall orsakar utsläpp av ämnen som kan ge upphov till luftföroreningar och därigenom skada människors hälsa och miljön. I vissa fall kan föroreningen vara gränsöverskridande.

Tekniker för att minska utsläppen av vissa förorenande ämnen från kommunala avfallsförbränningsanläggningar är väl etablerade. Dessa tekniker kan stegvis tillämpas i existerande förbränningsanläggningar, varvid man bör beakta dels anläggningarnas tekniska egenskaper, dels att tekniken inte bör medföra oskäliga kostnader. Härigenom kan man uppnå att koncentrationerna av förorenande ämnen i förbränningsgaserna inte överskrider vissa gränsvärden.

Samtliga medlemsstater har lagar och andra författningar om bekämpning av luftförorening från fasta anläggningar. Flera medlemsstater tillämpar särskilda bestämmelser för kommunala avfallsförbränningsanläggningar.

Genom att fastställa gränsvärden för utsläpp och andra krav på begränsning av föroreningar, kan gemenskapen bidra till att öka effektiviteten hos de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att bekämpa luftförorening från kommunala avfallsförbränningsanläggningar.

För att snabbt säkerställa ett effektivt skydd för miljön bör lämpliga tidsfrister fastställas för en anpassning av befintliga förbränningsanläggningar till bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader. Samtliga befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar bör slutligen uppfylla de krav som gäller för nya anläggningar i motsvarande kategorier.

De krav som ställs på befintliga anläggningar måste innefatta en skyldighet att efterleva krav som avser både gränsvärden för utsläpp av de viktigaste föroreningarna och lämpliga förbränningsförhållanden. Vid utformningen av kraven som avser förbränningsförhållanden bör hänsyn tas till mera betydande tekniska svårigheter som kan uppkomma. Vidare bör lämpliga mätningar och andra kontrollåtgärder utföras

(1) EGT nr C 75, 23.3.1988, s. 8.

(2) EGT nr C 69, 20.3.1989, s. 223.

(3) EGT nr C 318, 12.12.1988, s. 3.

(4) EGT nr C 112, 20.12.1973, s. 1.

(5) EGT nr C 139, 13.6.1977, s. 1.

(6) EGT nr C 46, 17.2.1983, s. 1.

(7) EGT nr C 328, 7.12.1987, s. 1.

(8) EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 47.

(9) EGT nr L 188, 16.7.1984, s. 20.

vid förbränningsanläggningarna. Allmänheten bör informeras om de resultat som erhålls.

Problem som föranleds av utsläpp av dioxiner och furaner bör beaktas.

Utöver att fastställa gränsvärden för utsläpp är det viktigt - särskilt med avseende på avfallshandling - att uppmuntra en utveckling och spridning av kunskapen om och användningen av ren teknik, som en del av ansträngningarna att genom förebyggande åtgärder bekämpa förorening av miljön i gemenskapen.

Enligt artikel 130t i fördraget hindrar inte antagandet av sådana bestämmelser på gemenskapsnivå att en enskild medlemsstat upprätthåller eller inför sådana strängare åtgärder till skydd för miljön som är förenliga med fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I detta direktiv har följande beteckningar den betydelse som här anges:

1. *Luftförorening*: utsläpp av ämnen eller tillförsel av energi till luften som direkt eller indirekt härrör från människan och som medför risker för människors hälsa, skadar levande resurser, ekosystem eller materiella tillgångar, begränsar rekreativsmöjligheter eller stör annat berättigat nyttjande av naturen.
2. *Gränsvärde för utsläpp*: den koncentration eller den mängd förorenande ämnen i utsläpp från anläggningar vilken inte får överskridas under en bestämd tidsperiod.
3. *Kommunalt avfall*: hushållsavfall, industriavfall jämte kontors- och affärsavfall samt annat avfall som är av liknande typ och sammansättning som hushållsavfall.
4. *Kommunal avfallsförbränningsanläggning*: all teknisk utrustning som används för behandling av kommunalt avfall genom förbränning, med eller utan återvinning av förbränningsvärmen, med undantag för anläggningar som till lands eller till havs används särskilt för förbränning av avloppsslam, kemiskt, giftigt och farligt avfall, riskavfall från sjukhus eller andra typer av speciellt avfall, även om dessa anläggningar också förbränner kommunalt avfall.

Denna definition omfattar hela anläggningen och området som hör till anläggningen med brännugnen och dess system för avfalls-, bränsle- och lufttillförsel jämte anordningar och system för kontroll av förbränningsprocessen och för kontinuerlig registrering och övervakning av förbränningsförhållandena.

5. *Befintlig kommunal avfallsförbränningsanläggning*: en kommunal avfallsförbränningsanläggning som före den 1 december 1990 beviljats tillstånd att tas i drift.

6. *Förbränningsanläggningens nominella kapacitet*: den sammanlagda förbränningskapaciteten hos anläggningens ugnar, som den angetts av konstruktören och bekräftats av den driftansvarige, med särskild hänsyn till avfallens kalorimetriska värmevärde uttryckt som den mängd avfall som kan förbrännas per timme.

Artikel 2

I enlighet med artikel 13 i direktiv 84/360/EEG skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att följande villkor är uppfyllda vid drift av befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar:

- a) Förbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på minst 6 ton avfall per timme: senast den 1 december 1996 samma villkor som gäller för nya förbränningsanläggningar med samma kapacitet enligt vad som föreskrivs i rådets direktiv 89/369/EEG av den 8 juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽¹⁾, med undantag för bestämmelserna i artikel 4 vilka skall ersättas av bestämmelserna i artikel 4 i detta direktiv.
- b) Övriga anläggningar:
 - i) senast den 1 december 1995 de villkor som fastställs i artiklarna 3-7 i detta direktiv;
 - ii) senast den 1 december 2000 de villkor som gäller för nya förbränningsanläggningar med samma kapacitet enligt direktiv 89/369/EEG, med undantag för bestämmelserna i artikel 4 vilka skall ersättas av bestämmelserna i artikel 4 i detta direktiv.

De behöriga myndigheterna skall se till att den anpassning av befintliga anläggningar som har beslutats med utgångspunkt från återstående livslängd samt tidsfrister och villkor enligt detta direktiv genomförs så snart som möjligt.

Artikel 3

1. Senast den 1 december 1995 skall följande gränsvärden för utsläpp gälla för befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar, normaliserade till följande betingelser, nämligen: temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas:

- a) Anläggningar vars nominella kapacitet understiger 6 ton avfall per timme men uppgår till minst 1 ton per timme:

— stofthalt totalt 100 mg/nm³.

⁽¹⁾ EGT nr L 163, 14.6.1989, s. 32.

b) Anläggningar vars nominella kapacitet understiger 1 ton avfall per timme:

— stofthalt totalt 600 mg/nm³.

2. För anläggningar med en kapacitet som understiger 1 ton per timme får gränsvärdena för utsläpp hänförs till en syrenivå på 17 %. I detta fall får koncentrationvärdena inte överskrida dem som fastställs i punkt 1 dividerade med 2,5.

3. De behöriga myndigheterna skall fastställa gränsvärden för utsläpp av andra förorenande ämnen än de som anges i punkt 1, om de anser att detta är nödvändigt på grund av sammansättningen hos det avfall som skall förbrännas och på grund av förbränningsanläggningens utformning. När dessa gränsvärden för utsläpp fastställs skall myndigheterna beakta föroreningarnas potentiella skadeverkningar på människors hälsa och på miljön samt bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäligen kostnader. De behöriga myndigheterna kan fastställa gränsvärden särskilt för dioxiner och furaner.

Artikel 4

1. a) Befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar med en kapacitet på minst 6 ton per timme skall senast den 1 december 1996 uppfylla följande förbränningsvillkor: temperaturen hos de rökgaser som bildas vid förbränningen av avfallet skall efter den sista insprutningen av förbränningsluft även under de mest ogynnsamma förhållanden ökas till minst 850 °C under åtminstone två sekunder i närvaro av minst 6 % syre. Om detta medför stora tekniska svårigheter skall bestämmelserna om tvåsekundersperioden tillämpas senast då ugnarna byts ut.

b) Senast den 1 december 1995 skall andra befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar uppfylla följande förbränningsvillkor: temperaturen hos de rökgaser som bildas vid förbränningen av avfallet skall efter den sista insprutningen av förbränningsluft även under de mest ogynnsamma förhållanden ökas till minst 850 °C i närvaro av minst 6 % syre under en tillräckligt lång tid, som fastställs av de behöriga myndigheterna.

2. Inom de tidsfrister som anges i punkt 1 för varje anläggningskategori skall alla befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar efterleva ett gränsvärde på 100 mg/nm³ avseende halten kolmonoxid (CO) i förbränningsgaserna när anläggningen är i drift.

Detta gränsvärde skall normaliseras till följande betingelser: temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas.

3. Andra villkor än de som fastställs i punkt 1 får beslutas, om lämpliga tekniker används i förbränningsugnarna eller i utrustningen för behandling av förbränningsgaserna. Detta gäller under förutsättning att utsläppen av polyklorerade dibensodioxiner (PCDD) och polyklorerade dibensofuraner (PCDF) högst uppgår till

de nivåer som uppnås under de förhållanden som anges i punkt 1.

De beslut som fattas med stöd av denna punkt skall meddelas till kommissionen av de behöriga myndigheter som medlemsstaterna har utsett för detta ändamål.

Artikel 5

1. De värden för temperatur och syrehalt som fastställs i artikel 4.1 är minimivärden, som alltid skall efterlevas när anläggningen är i drift.

2. Den koncentration av kolmonoxid (CO) som anges i artikel 4.2 utgörs av följande:

a) Anläggningar med en nominell kapacitet på minst 6 ton per timme: gränsvärdet för timmedelvärdet. Dessutom skall 90 % av alla värden som uppmätts under någon 24-timmarsperiod understiga 150 mg/nm³.

b) Anläggningar med en nominell kapacitet som understiger 6 ton per timme men uppgår till minst 1 ton per timme: gränsvärdet för timmedelvärdet.

c) Anläggningar med en nominell kapacitet som understiger 1 ton per timme: gränsvärdet för dygnsmedelvärdet.

Vid beräkning av de ovan nämnda medelvärdena skall hänsyn endast tas till anläggningens effektiva drifttid, inklusive ugnarnas start- och stopperioder.

3. I fråga om stofutsläpp för vilka det enligt artikel 6 krävs kontinuerliga mätningar

a) får inte något rullande sjudagarsmedelvärde för de uppmätta koncentrationerna överskrida motsvarande gränsvärden,

b) får inte något dygnsmedelvärde för de uppmätta koncentrationerna överskrida motsvarande gränsvärde med mer än 30 %.

Vid beräkning av de ovan nämnda medelvärdena skall hänsyn tas endast till anläggningens effektiva drifttid, inklusive ugnarnas start- och stopperioder.

4. När periodiska mätningar av total stofthalt krävs enligt artikel 6, skall koncentrationerna inte överskrida gränsvärdet vid mätningar enligt regler som fastställts av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 6.3, 6.4 och 6.5.

Artikel 6

1. Senast den 1 december 1995 skall följande mätningar krävas för sådana befintliga anläggningar som avses i artikel 2 b:

a) Koncentrationer av vissa ämnen i förbränningsgaserna:

i) Koncentrationer av total mängd stoft, CO och syre skall mätas och registreras kontinuerligt för

anläggningar med en nominell kapacitet som uppgår till minst 1 ton per timme.

ii) Följande skall mätas periodiskt:

— vid befintliga anläggningar med en nominell kapacitet som understiger 1 ton avfall per timme, koncentrationen av total mängd stoft, syre och CO.

b) Driftparametrar:

i) Kontinuerlig mätning och registrering av gasernas temperatur skall ske i det område där de villkor som anges i artikel 4.1 är uppfyllda.

ii) Rökgasernas uppehållstid vid minimitemperaturen 850 °C enligt artikel 4.1 måste kontrolleras under de mest ogynnsamma driftförhållanden som kan förutses för anläggningen åtminstone en gång efter varje anpassning av anläggningen och i varje fall före den 1 december 1995.

2. Resultat av de mätningar som avses i punkt 1 skall normaliseras till följande betingelser:

— temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas.

Om artikel 3.2 tillämpas får resultaten dock normaliseras till följande betingelser:

— temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 17 % syre torr gas.

3. Samtliga mätningar skall registreras, bearbetas och presenteras på ett lämpligt sätt, så att de behöriga myndigheterna kan kontrollera att de fastställda villkoren har uppfyllts, i enlighet med förfaranden som dessa myndigheter har beslutat.

4. De provtagnings- och mätmetoder som används för att uppfylla kraven enligt punkt 1 samt placeringen av provtagnings- eller mätpunkterna skall i förväg godkännas av de behöriga myndigheterna.

5. För de periodiska mätningarna skall de behöriga myndigheterna fastställa lämpliga mätprogram för att säkerställa att resultaten är representativa för den normala utsläppsnivån för de aktuella ämnena.

De resultat som erhålls måste kunna användas för att kontrollera att respektive gränsvärde har efterlevts.

Artikel 7

1. Om mätningarna visar att de gränsvärden som fastställs i detta direktiv har överskridits, skall den behöriga myndigheten så snart som möjligt underrättas. Den behöriga myndigheten skall säkerställa att anläggningen inte drivs vidare så länge utsläppsnormerna inte uppfylls och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att anläggningen ändras eller att driften upphör.

2. När det är fråga om ett tekniskt oundvikligt driftstopp hos reningsutrustningen, skall de behöriga myndigheterna fastställa den längsta tidsperiod under vilken utsläppskoncentrationerna av de föroreningar som reningsutrustningen är avsedd att reducera får överskrida fastställda gränsvärden. Om ett haveri inträffar, skall den driftansvarige begränsa eller stoppa driften av anläggningen så snart det är praktiskt möjligt och till dess den normala driften kan återupptas. Driften av anläggningen får därvid inte i något fall fortsätta oavbrutet längre än 16 timmar. Dessutom skall den totala drifttiden under ett år vid angivna förhållanden understiga 200 timmar.

Stofthalten i utsläppen får inte i något fall överskrida 600 mg/nm³ under de tidsperioder som avses i föregående stycke. Alla övriga villkor, särskilt de som avser förbränningsförhållandena, skall vara uppfyllda.

Artikel 8

Information om de skyldigheter som gäller i fråga om befintliga förbränningsanläggningar enligt detta direktiv och information om resultaten av de kontrollmätningar som avses i artiklarna 5 och 6 skall göras tillgänglig för allmänheten genom lämpliga förfaranden och i den form som fastställs av de behöriga myndigheterna, med de begränsningar som följer av bestämmelser om sekretess i affärsförhållanden.

Artikel 9

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de behöriga myndigheterna kontrollerar att villkoren för befintliga förbränningsanläggningar i detta direktiv uppfylls.

Artikel 10

1. Medlemsstaterna skall senast den 1 december 1990 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 11

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 21 juni 1989.

På rådets vägnar

C. ARANZADI

Ordförande